

BŘEZEN 2023

Pravá radost

Pokoj a dobro

*Formační část Zpravodaje Národního bratrského
společenství SFŘ v České republice*

**„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili,
že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“**

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

NADĚJE V POKOJI

O co jiného by měl křesťan více usilovat než o šíření Kristova pokoje? A pokoj pravý, jak připomíná papež František má tři prameny: Prvním je **odpuštění** prokazované skutky lásky. I na úkor vlastního pohodlí, i za cenu oběti. Odpuštění, které dokáže bez jizev, bez potenciálu dalšího narušování smíru zacelit přirozeně vznikající rány z bolesti, z ublížení. Ne proto, abychom je vymazali z paměti, ale abychom znovu nalézali ztracený pokoj.

Druhým pramenem pokoje je **společenství**. Neboť tam, kde není přijetí, kde chybí otevřenost, nemůže vstoupit ani pokoj. Dveře se mu otvírají důvěrou, přijetím, odevzdaností.

Poté, co byl Ježíš ukřižován, se jeho učedníci uzavřeli do večeradla a do svých představ – do strachu, že je čeká stejný osud jako jejich Mistra. O Letnicích však byli Svatým Duchem z obav osvobozeni. Aby mohli vyjít otevřeně hlásat radostnou naději a pokoj Kristův všem dětem Božím.

Poslání je třetím pramenem pokoje všeobjímajícího. I my jsme při každé bohoslužbě vysíláni šířit jej dál. Obdobně jako jsme k tomu povzbuzováni odkazem „nejmenšího“ bratra Františka. Jeho výzvou, že pravá radost spočívá v udržení vnitřního pokoje za všech okolností. V touze pravý pokoj nadřadit nad všechny rozdíly a momentální těžkosti, jimiž nás Vševědoucí obdařil.

Dárce pokoje je Bůh sám. A naše naděje žije a roste, když se mu otvíráme. I proto se tomuto tématu věnoval ve své homilii dne 1. února při návštěvě Demokratické republiky Kongo papež František.

zaznamenal br. Vendelín – služebník OFS

MĚSÍČNÍ MODLITEBNÍ ÚMYSLY OFS -YOUFRA 2. čtvrtletí 2023

Pro zdůraznění společenství s papežem nabízíme úmysl Svatého Otce na daný měsíc a úmysl OFS podle života a významných událostí řádu.

Duben

Za kulturu míru a nenásilí - modleme se za šíření míru a nenásilí tím, že státy a občané budou méně používat zbraně.

OFS: Za národní BS Filipín, Hongkongu a Macaa, Paraguaye, Japonska a Dánska.

Otče náš...

Květen

Za církevní hnutí a skupiny - modleme se, aby církevní hnutí a skupiny každý den znovu objevovaly své evangelizační poslání a dávaly svá vlastní charismata do služby potřebám ve světě.

OFS: Za národní BS v Dánsku a IX. latinskoamerický kongres OFS/YouFra.

Otče náš...

Červen

Za zrušení mučení - modleme se, aby se mezinárodní společenství konkrétním způsobem zavázalo zajistit zrušení mučení a zaručit podporu obětem a jejich rodinám.

OFS: Za národní BS Venezuely a Pákistánu.

Otče náš...

Duben 2023

Dejte pozor, bratři, aby nikdo z vás neměl srdce zlé a nevěrné. (Žid 3,12)

BLÉPETE, ADELFOI, MÉPOTE ESTAI EN TINI HYMÓN KARDIA PONÉRA APISTIAS EN TÓ APOSTÉNAI

(Prožíváme teď dobu postní, čas vážných zamyšlení nad naší životní cestou i nad cestou naší víry. Neboť víra není něco trvalého, co jsme kdysi dostali a teď to máme. Víra, to je cesta, která nikdy nekončí, protože v každé etapě života budeme stále znovu odkrývat její hloubku. Odkrýváme ji svým rozumem i srdcem. Naše srdce však může být - slovy Písma - zlé a nevěrné. Srdce malého dítěte je plné dobroty a lásky. Srdce dospělého nese na sobě jizvy všeho toho zlého, co se stalo při klopýtání realitou života. Dokážeme se vrátit k ryzí čistotě dítěte Božího?)

Požehnaný jsi náš Bože, králi světa, v tobě je naše naděje, že budeme hledat a nacházet odvalu a čas k novému povstání a k nové životní cestě, k cestě lepší a krásnější, než byla ta dosavadní.

Požehnaný jsi, náš Bože, na věky!

Květen 2023

Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář a budeme spaseni. (Žl 80,4)

ELOHÍM HAŠÍVENÍ VEHÁÉR PÁNEJCHÁ VENIVÁŠEÁH

(Žalmista v 80. žalmu třikrát opakuje tato slova, neboť je to prosba naléhavá. Je to volání člověka, který prožívá temnou chvíli svého života, pozbývá naděje a sama Boží tvář se mu ztrácí v mlhách nejistot. Ona se však neztrácí. Je to naše duše, která ztrácí naděje, bloudí v nejistotě a obrací se k nebesům pro oporu. Bůh s láskou hledí na lidské klopýtání a jeho světlo nás stále osvětluje. Po chvílích bloudění přicházejí chvíle prozření, kdy světlo opět zazáří.)

Požehnaný jsi náš Bože, králi světa, neboť světlo tvé tváře nám stále svítí, i když naše oči je nevidí, ale v srdci se probouzí naděje a tvá milost nás znovu zalévá.

Požehnaný jsi, náš Bože, na věky!

Červen 2023

Neboť u tebe je pramen života, v tvé záři vidíme světlo. (Žl 36,10)

KÍ IMECHÁ MEKÓR CHAJÍM BEÓRCHÁ NIRE ÓR

(Člověk Starého zákona přicházel do chrámu jeruzalémského, aby přinášel darem obětí Bohu a pak klečel před svatyní zahalenou tajemstvím, v níž Bůh, lidským očím neviditelný a lidskému poznání nepřístupný, se vznášel mezi dvěma cheruby nad archou úmluvy. Chrám jeruzalémský byl zničen rukama dobyvatelů, avšak duchovně v Novém zákoně trvá dál. Na křesťanských oltářích se zpřítomňuje obětí Kristem ustanovená, která je současně pokračováním obětí Starého zákona. Svatostánek, v němž se uchovává tajemné Tělo Páně, je zdrojem světla, které prozáří naši duši ve chvíli, kdy před ním klečíme v modlitbách.)

Požehnaný jsi, náš Bože, králi světa, neboť ve svátosti, kterou nám odkázal tvůj Syn, naše duše stále pije z pramene milosti a v našem nitru září tajemné světlo, které osvětluje naše nelehké životy.

Požehnaný jsi, náš Bože, na věky.

Bůh můj, má naděje

„...Povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne. Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“ (Ž 73/72, 24-26)

Mám moc rád žalm 73, ze kterého pochází tato slova. Někdy mě ve své zhudebněné formě doprovází po celý den jako oslava Boha tam, kde se nejde modlit jiným způsobem. Potěšilo mě, když jsem se dozvěděl, že patří k oblíbeným žalmům sv. Augustina. A určitě se můžeme domnívat, že i sv. František se tímto krásným textem často modlil. Každopádně jeho krátký úryvek nacházíme v *Hodinkách*, které světec „složil ke cti a na památku a k chvále“ trpícího Krista. Navíc citované verše žalmu, především věta: „*Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl*“, nám evokují dobře známé Františkovo zvolání: „*Můj Bůh, mé všechno!*“

V textu, ve kterém – jak tvrdí někteří teologové – Starý zákon nejvíce přesahuje do Nového¹, prožívá žalmista štěstí hříšníků, kterým se vše daří. Zdá se, že jsou to nadlidé. A tak se spravedlivý ptá: Je zbožnost zbytečná? Odpověď se nedozvídá v reflexi, ve srovnávání mezi sebou a ostatními; dozvídá se ji v chrámu tj. v pohledu na Boha. Tam přichází zkušenost, která vše dosavadní bourá: „... povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. Ač mé tělo i mé srdce chřadne. Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl.“ Z nitra hluboce zakoušeného společenství modlícího se s Bohem povstává jistota: společenství s Bohem je silnější než zánik těla². Text žalmu nepoužívá pojem zmrtvýchvstání, ale vychází pouze z obrazu Boha a zkušenosti vzájemnosti. Pohlížení na Boha, bytí s ním, dává jistotu věčného života v Tom, který je pramenem života, který je věčnou láskou³.

Pro nás křesťany, kteří jsme svátostí křtu ponořeni (transplantováni) do Kristovy smrti, je toto těsné spojení s Pánem zárukou překročení linie smrti už tady a teď. Kdo žije v Kristu, má život, a to definitivně⁴. Pán Ježíš, který na svém oslaveném těle nosí rány, nám připomíná, že smrt a zmrtvýchvstání, to jsou dvě tváře téhož mystéria⁵. Čím více patříme Kristu v našem pozemském putování, čím více se mu podobáme v našem utrpení, tím větší je naše naděje na podíl v Jeho vítězství, v zmrtvýchvstání. Chceme se proto už teď – jako sv. František – vydat na cestu umírání sobě, abychom žili pro Boha; chceme dovolit Pánu, aby stigmata svého utrpení a své lásky vtiskl i do našeho srdce.

Mladý polský kněz Damian Kominek, který tragicky zahynul, a na jehož pohřbu se shromáždilo několik tisíc lidí z celého světa, ve svém testamentu napsal krásná slova: Umírám... není krásnější věc na světě, jako každodenní umírání, zvláště když jsem si vědom, pro Koho to činím. Umírat pro Pána Boha, to je dát ze sebe poslední dar z lásky vlastní. Proto umírám... to znamená, miluji... to znamená, žiji věčně.

o. Kryštof Skibiński OFMConv

¹ srov. Joseph kardinál Ratzinger, *Eschatologie – smrt a věčný život*, Barrister & Pricipal, Brno 1996, s. 57

² srov. tamtéž, s. 56

³ srov. tamtéž, s. 57

⁴ srov. tamtéž, s. 73

⁵ srov. Gérard Rémy, *Syn zrozený ve smrti*, v: *Communio*, Velikonoční tajemství, 1/2010, ročník 14, s. 41

O NADĚJI

Když jsem začal přemýšlet o pojmu naděje, vzpomněl jsem si hned na dvě knihy a dva různé pohledy na tuto ctnost. Začnu u básníka:

František Burda napsal knihu **Naděje proti vši naději – je o naději v díle Charlese Peguy**. Autor píše: *křesťané si hledí velkých sester Víry a Lásky, ale maličké Naděje, která cupitá mezi nimi, si nikdo nevšimne. Téměř nikdo si nehledí té malé, co ještě musí chodit do školy, která se prstíky drží za sukně svých velkých sester, která se téměř ztrácí v sukních svých sester. Nikdo nevidí, ani její dvě velké sestry, že bez ní by nebyly než dvě stařeny sedřené životem, bez ní by nebyly nic. Je to on, ten mrňousek, který všechno vleče kupředu. Víra vidí jen to, co je v Čase pro Věčnost. Láska miluje to, co je v Čase a ve Věčnosti. Naděje miluje to, co je v Čase pro věčnost...*

Naději vlečou kupředu její sestry, jakoby proti její vůli, ale ve skutečnosti jen kvůli ní a pro ni kráčejí její sestry dál... To děti dávají smysl našemu lidskému počínání a práci. Jednou řekla Matka Tereza z Kalkaty, že každé nově narozené dítě, je důkazem, že to Bůh se světem ještě nevzdal. To malá holčička naděje je pravým důvodem veškeré naší snahy...

A ten druhý pohled? Nedávno zesnulý papež a skvělý teolog **Benedikt XVI je autorem nevelké publikace – Věřit, doufat, milovat.**

Ve své úvaze o naději nejdříve píše o jejím protikladu. Kupodivu to není beznaděj nebo zoufalství, ale tzv. ideologický optimismus, kdy se místo v Boha věří v nekonečný pokrok, ekonomický růst, stálou prosperitu a úspěch. Ovšem běda, když přijde čas krize... Naproti tomu křesťanská naděje je na růstu nebo úspěchu nezávislá... Dokonce - její význam roste právě v době krize, kdy člověk padá na dno. Tím dnem je právě ona naděje, že krize je ve spojení s Bohem vždy novou šancí...

Jak asi umírali apoštolové a první křesťané? Uvěřili v Krista, mohli myslet na to, že vše zasvětili jemu a nyní pro něj obětují život. Neumře s nimi i jejich křesťanská víra a evangelium? Ne, oni se drží naděje a ta se časem proměňuje v jistotu, že poslední slovo bude mít Ježíš.

Cílem onoho sebevědomého optimismu je pozemská blaženost, **cílem naděje je Boží království**. Už komunisti u nás chtěli ve svém bezbožném a násilném experimentu vytvořit pozemský ráj a místo toho pro mnohé nastal pozemský očištec, ne-li peklo. Socialistická představa o hmotném dostatku a štěstí pro všechny byla naivní. Společnost zchudla a štěstí nepřišlo. Jakkoliv máme nyní svobodu podnikání i k životu, a Bohu díky za to, tak představa, že jen ekonomický růst nám dá naplnění života, je také scestná. Stačí, když přijde jakákoliv krize a najednou trh i celá společnost znejistí...

Ovšem naději nám nemůže vzít nic - vždycky je naděje. Dokonce i když přijde smrt. Ve smrti se totiž promění v realitu života s Bohem...

Abych uvedl něco **z františkánské spirituality**, svatý **Bonaventura** říká ve svých kázáních, že hnutí naděje se podobá letu ptáka. Pták při letu co nejvíc rozepne svá křídla a nasadí k jejich pohybu všechny své síly, takže on sám se stane ztělesněním pohybu a směřuje do výšky a letí. Naděje je létání. Naděje tak od nás vyžaduje radikální nasazení... Doslova píše: *kdo doufá, musí pozvednout hlavu, čímž nasměruje své myšlenky nahoru, k vrcholu své existence, to jest k Bohu. Musí pozvednout své oči, aby viděl všechny aspekty skutečnosti. Musí pozvednout své srdce, čímž se stane vnímavým k nejvyšší lásce a ke všem jejím projevům ve světě. Musí také zapojit své ruce do práce...*

Tedy nejen teoreticky, ale i svou aktivitou, součinností, se otevíráme naději...

Kdybychom hledali **patrona nebo patronku naděje**, pak je to **bezpochyby sama Boží Matka Panna**

Maria. Celý život doufala a věřila, že její syn je Vykupitelem, i když nemohla tušit kdy a jak... A když byla přítomna Ježíšově slávě, ale i ponížení, nepřestala doufat. Když stála pod křížem, když držela Synovo tělo v náručí, když odcházela od hrobu, když nastala sobota a snad nikdo nevěřil, ona nepřestala doufat, že po tom hrozném pátku musí přijít vítězná neděle, že Bůh projeví svou moc...

V Marii mějme inspiraci. A když budeme procházet jakoukoliv osobní křížovou cestou, nezapomeňme na to, že její konec nespočívá u 14. zastavení, kdy si připomínáme pohřeb, ale v symbolickém zastavení 15. - u Ježíšova zmrtnýchvstání...

Všem žehná br. Bernard Jan Linhart

Na Velehradě se setkala františkánská rodina, připomněli si 800 let od prvního živého betlému

V těchto letech se pohybujeme 800 let od důležitých událostí v životě sv. Františka. V letošním roce 2023 si připomínáme 800 let od doby, kdy svatý František vytvořil v Grecciu živý betlém, z čehož se rozvinula lidová tradice vánočních betlémů.

V souvislosti s tímto výročím jsme se sešli na Velehradě, 19-24. 2. 2023, my, celá františkánská rodina: Sekulární františkánský řád a zástupci františkánských řeholních řádů v ČR. Setkání mělo téma Vtělení. Vyslechli jsme řadu inspirativních přednášek, jak žít tajemství Vtělení z pohledu našeho života s Kristem, života ve světě, života ve společenství, ve vztazích s našimi bratry a sestrami. Vrcholem byla úterní slavnostní mše svatá ve velehradské bazilice, kterou sloužil apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo. Navštívili jsme také dřevěné jesličky v životní velikosti, které vznikly na Sv. Antonínku za finančního přispění Sekulárního františkánského řádu.

Byl to maximálně využitý týden, při kterém jsme šli z akce do akce a z modlitby do modlitby a rozhodně jsme se nenudili. Je moje zkušenost, že na těchto celostátních setkáních je velmi příjemná atmosféra, je cítit duch svatého Františka, v prostotě a bez povyšování jsou si všichni blízcí.

Tereza Skálová OFS

Zkrácené výpisky nalezneš ve Výročních listech zaslanych do všech MBS mailem. Videá z přednášek nalezneš v aktualitách na webu sfr.cz a později v záložce archiv a další zvukové nahrávky budou v záložce Františkánské texty - formace. Na zpréhlednění našeho webu se pracuje. (Luboš Kolafa)

Z ohlasů na setkání františkánské rodiny na Velehradě

Jak jsem se mýlila

Přiznávám, že když jsem se dozvěděla, že se chystá toto celonárodní setkání na Velehradě, byla jsem dost skeptická. Setkání v pracovní dny? Navíc v týdnu, kdy je Popeleční středa a mnozí mají své povinnosti ve farnosti? Kdo se může uvolnit? Finančně to také každý neutáhne. A při pohledu do programu jsem si řekla cože? Jedno téma na celý týden? Co tam budeme celou tu dobu poslouchat?

Ale jako nově zvolená ministryně jsem cítila v rámci své služby, ale také z určité své potřeby, na setkání jet. Pohled do programu mne vybízel k otázce - Tajemství vtělení - proč pořád jen tohle? No nic, nabalím si tu tlustou rozečtenou knihu, aspoň budu mít na to klid a koneckonců setkání s apoštolským nunciem není každý den. A vyrazila jsem. Navigace zvolila tu nejnemožnější trasu, takže jsem se začala modlit hned kousek za Prostějovem. Mělo mne napadnout už tehdy, že je to v podstatě počátek nepřetržité pětidenní modlitby díky a chval. Ještě stále jsem v úžasu, jak vše na sebe navazovalo, vzájemně se doplňovalo a rozšiřovalo do

mnohotvárné hloubky a pestrosti, aby vytvořilo smysluplný celek, v němž jsme utvrdili, sami sobě zdůvodnili či objevili, co nás na sv. Františkovi tolik přitahuje a proč kráčíme v jeho duchu svým životem.

Děkuji, děkuji, děkuji. Děkuji též za prostor pro představení jednotlivých zúčastněných MBS. Je to inspirace pro život ostatních společenství, studnice nápadů, ale i hloubka naší řehole v projevech soucítění, bratrství a pomoci slabým, potřebným a opomíjeným.

A jedno téma na celý týden? Poznala jsem, z kolika stran a pohledů jsme se díky přednášejícím mohli dotknout Ježíšova vtělení. Františkáni, minorité, kapucíni, terciáři - díky Pane, že jsi nás takto svolal dohromady. Teď si jen přeji, aby mi Pán dal správná slova, abych mohla pak bratřím a sestrám v našem společenství aspoň zlomek svých dojmů předat. Podpoří mne, jak doufám i nahrávky jednotlivých přednášek, které obětavě připravil bratr Luboš Kolafa, kterému také děkuji. Pokud vás zajímá, jak to dopadlo s tou rozečtenou tlustou knihou - inu, kousek jsem z ní přečetla v noci po adoraci mezi půl druhou a půl třetí, navíc nebyl čas ani myšlenky.

Už sice sedím doma u svého počítače, ale stále ještě ve mně rezonuje projev bratrství a sesterství ve společenství s Pánem. V uších mi zní píseň - Jak dobré a utěšené, žijí-li bratři v lásce. A že jsme tam opravdu v lásce žili, to si pište!

Jitka Hubáčková, MBS Olomouc

„Kdo nehoří, nezapálí...!“

Milí bratři a sestry v Kristu. Reaguji na výzvu sestry Hanky Brigity a posílám pár mých postřehů z právě proběhlého národního setkání františkánské rodiny na Velehradě 2023. Na Velehrad jsem přijela z rodinných a pracovních důvodů, až v úterý 21. února a pobyla zde do čtvrtku v rodinném prostředí františkánů zastoupených nejen námi laickými terciáři, ale i bratry a sestrami žijícími v řádu.

Vstoupila jsem do kaple přímo na přednášku bratra Marka OFM. Neslyšela jsem ji celou, ale pro mne zajímavá byla poznámka o dnešní mládeži a její nevybíravé kritice církve. Vzbudilo to po přednášce zajímavou diskuzi mezi přítomnými posluchači. Pro mne byl silný odkaz našeho serafinského otce a jeho pravá pokora ke všemu a všem v postoji k církvi a všem lidem. Důraz na neustálé sebeumenšování. K tomu příznačně se hodící slovo MINORITA, které přednášející vzpomněl a hezky vysvětlil ve své přednášce. Jelikož má František v sobě Ducha Božího toto vnímá jako velký Boží dar a svým postojem se stále Bohu klání, umenšuje. Stává se to tedy úplným opakem pýchy a různých skrupulí, které vyplývají z přirozenosti člověka, a hlavně odklonu od Boha a tím přiblížení se zlému. V očích lidí tohoto světa to může být jen postoj bláznovství. My víme, že bláznovství pro Boha, který smýšlí a jedná jinak, svatě a zapaluje lidské duše svým svatým Duchem a vede si své dílo proti chápání člověka žijícího jen z tohoto světa - člověka, který se nemodlí a Pána ve svém životě nehledá... Neb jen ten kdo hoří z tohoto svého svatého jednání, jen ten může zapalovat další...

Další důležitou myšlenkou pro mne bylo ještě ten stejný den kázání bratra papežského nuncia při mši svaté v bazilice. Nesu si dar myšlenky z jeho snahy o kázání v našem rodném jazyku. To velmi oceňuji i obdivuji. Děkuji za připomenutí odvahy jít do osobního dialogu přímo s Bohem. Je důležité klást našemu Pánu důvěrné otázky a nebát se. Špatná může být jen otázka nepoložená. Tedy otázka nevyřešená z obav ze strachu z tak častého odmítnutí člověkem... Tímto milého hosta z Vatikánu chci pozdravit a poděkovat mu i za osobní sdílení s námi se všemi v kapli na Stojanově po celý úterní večer.

Středa se nesla v duchu popeleční středy. Proběhla přednáška bratra Kryštofa, další program, a například i modlitba křížové cesty na památku 14 pražských mučedníků. Bratří zavražděných ve středověku, obyvatel

kláštera při kostele Panny Marie Sněžné. Dokonce i TV Noe nás při našem modlitebním úsilí natočila pro krátké sdělení světu v Noevinách... Silné pro mne tento den bylo tiché adorování Ježíše ve vystavené monstranci v potměšlé kapli. Není nic silnějšího než neustálé vnitřní klanění se Bohu, jen kdyby tělo více vydrželo.

Čtvrtek pokračoval další chvílemi i veselou přednáškou bratra Pacifika OFMCap. Byla hezkou připomínkou jesliček poprvé uskutečněných našim otcem Františkem ve středověku v italském Grecciu.

Jesliček, které jsou nově vyřezány z iniciativy našeho řádu i na sv. Antonínku v Blatnici. Jejich svěcení proběhne tamtéž zřejmě při některé pouti v létě.

Jesliček a jejich významu pro dnešní svět. Lehce parafrázuji: "Je dnešní církev brána jako servisní organizace?" Viz některé živé betlémy... Otázka k zamyšlení. Církev na některých pohanských zvycích z minula vyrostla. Založila to své svaté a Bohu milé. Nepohoršuji se a ani nechci za to co kvete, funguje a je mu milé, za to Bohu děkuji. Beru si pro sebe osobní výzvu z našeho setkání. Podle Ducha svatého v pokoře s modlitbou tiše se měnit, aby Duch Páně mohl měnit to, co není v naší církvi i světě dobré a nepodobá se obrazu našeho Pána.

Pavλίna Marie Alžběta OFS (MBS Zlín)

Františkův strom

Možná jste toto místo také navštívili, když jste putovali v Itálii po stopách svatého Františka. Je poblíž poustevny Poggio Bustone.

František stromy miloval, snad i proto, že se v jejich stínu často modlil. Máte nějaký oblíbený strom?

Můj tatínek miloval lípu, protože to je náš národní strom a je v létě plný včel.

To všechno mě napadlo při procházce kolem Velehradu, kam se v únoru na setkání sjeli ze všech koutů republiky členové františkánské rodiny.

Předposlední den setkání mě odpolední sluníčko vylákalo ven. Jinými cestami, než jsem znala, jsem se zatoulala do lesů a polí kolem Velehradu. S úžasem jsem po dlouhé zimě ochutnávala příchod jara. Sýkorky a brhlíci se radostně ozývali a občas se připojil i strakapoud. Cesta lesem končila u posedu a pak přešla volně do polí. Uprostřed polí jsem uviděla na křižovatce dvou polních cest lavičku a mladý strom. Nikde nic jiného na dohled nebylo, jen strom a lavička. Přišlo mi to zvláštní, proč tady někdo vysadil strom, a ještě k tomu přidal dřevěnou lavičku?

Zvědavě jsem zkoumala okolí a v trávě jsem objevila cedulku na kameni:

Lípa Vyhnašov - tato lípa byla vysazena při slavnostní výsadbě OSMI lip k 800.výročí první zmínky o obci Tupesy. Nechť rostou všechny k okrase i užitku, dávají stín i vítají poutníky a jsou památkou pro nás i budoucí. Vysadily Tupeské parádnice dne 10. 4. 2021.

Připojena byla i mapa s vyznačením dalších sedmi míst, kde jsou vysazeny další lípy. Usmála jsem se v duchu ... oni taky oslavili 800 let... - jako začala naše františkánská rodina oslavovat sérii 800. výročí událostí ze života svatého Františka.

Téměř ve stejné chvíli jsem dostala bláznivý nápad, který bych vám ráda předala jako inspiraci pro vaše místní bratrské společenství - zkusme najít vhodné místo a zasadit tam strom terciářů jako poděkování za františkánskou cestu k Bohu, přidat lavičku k zastavení se a k rozjímání o kráse stvoření.

Cestou zpět na Velehrad jsem si vzpomněla na knihu Muž, který sázel stromy (autor Jean Giono, existuje i animovaný film). Je to strhující příběh o vytrvalosti a vnitřní síle ducha. Hlavní postavou je pastýř, který přišel o své blízké a vydá se do hor pást ovce. Každý den zasadí 100 stromů. Krajina pod horami je nehostinná a pustá, nevlídná a větrná. Lidé žijící v těžkých podmínkách jsou na sebe zlí. Zuří postupně dvě světové války... a muž stále denně sází stromy. Hodně se jich neujme, a tak se vrací a vysadí jiný druh. Neúnavně, pořád stejná práce. Jak léta jdou, začne se krajina pod horami díky novým lesům měnit. Voda zase teče z hor do vesnice a z pustiny se stává úrodná zahrada. Vichry se změň na příjemný vítr. Přichází mladé rodiny a vesnice ožívá a postupně se zlepšují i vztahy mezi lidmi.

Pokud už nemáte sílu vysadit strom, věřím, že také vytrvalé modlitby a skrytý život v Bohu má stejnou sílu lásky a může proměňovat nenápadně náš svět.

S vděčností Bohu napsala

Mirka Brigita Čejchanová

OSOBNÍ POSTŘEHY z on-line přednášky Jany Ungerové na téma Uzdravování emocí

Na úterní večer 14. března připravila národní formátorka Hanka Brigita Reichsfeld další on-line přednášku pro členy SFŘ. Tentokrát na téma *Uzdravování emocí* přednášela laická misionářka Jana Ungerová. Přirozeně každý z padesáti zúčastněných byl individuálně osloven tím, co se jej dotklo v jeho prožívání, v jeho životní situaci. A o co se chci i s vámi podělit já?

... neodmítejme žádné Boží dary

... nedělejte emoce na dobré a zlé - obojí patří k nám

... nemusíme v sobě hledat všechny problémy o kterých slyšíme, ani se jimi všemi nemusíme vnitřně zabýrat

Odpuštění:

... je zásadní pro osvobození a uzdravení

... je třeba udělit i sobě, aby se člověk mohl cele přijmout a být sám před sebou hoden Boží lásky

... znamená vzdát se touhy po pomstě, odevzdat Bohu vše nedobré, vše, co nemohu sám narovnat

... vyžaduje vědomě přijmout důsledky svého smíření ve svém životě

... je přijetím a následováním Ježíše Krista

(neodpuštění je jako pít jed a myslet si, že se otráví ten druhý)

Zdravé emoce umožní:

... rozhodovat se a být věrný ve svém postoji

... být čitelný (ano-ano, ne-ne) - nastavit si přitom zdravé hranice pro své chování a držet se jich

... nevyvolávat svou nestálostí zbytečná nedorozumění, pěstovat tak zdravé vztahy i pokoj pravý

... být sám sebou, a přitom být s Bohem

Vendelín V. Hájek OFS

Z příspěvků našich čtenářů

Odkaz Benedikta XVI.

Osobnost papeže Benedikta je pro mě spojena se dvěma událostmi. Jeho návštěvou v Brně – Tuřanech (mém rodišti) a encyklikou Deus Caritas est. Vlastní encyklika je úžasný text, ale málo se ví, že měla významné pokračování. Když totiž utichly komentáře a další události překryly encykliku, promítl papež Benedikt část encykliky do církevního práva, a to dokumentem Intima Ecclesiae natura, česky „niterná povaha církve“. Bohužel do praxe církevního života se to ani po deseti letech nedostalo.

Podle Benedikta XVI. „niterná povaha církve se vyjadřuje ve trojí službě: zvěstování Božího slova, slavení liturgie a služba lásky (diakonie), které jsou úzce spolu spojeny a které nelze od sebe oddělovat.“ Církev je tak ustanovena vykonáváním liturgie, evangelizace a diakonie. Můžeme říci, že farnost, která některá z těchto poslání nekoná, není církví. Každá z uvedených činností vyžaduje určitý rozsah „práce“ a proporcionalní rozdělení zdrojů. Není možné např. na liturgii (převážně na udržování liturgického prostoru) vynakládat většinu zdrojů, na evangelizaci dát „trochu“ a na charitu nedat (skoro) nic. Bude potřeba provést inventuru vynakládaných zdrojů podle uvedených kritérií a najít způsob, jak přesvědčit farníky o nezbytnosti vykonávání charity. Profesionální charita (u nás DCH Brno) nemůže být alibi pro nečinnost ve farnostech.

Pro mě tak odkazem papeže Benedikta zůstává Intima Ecclesiae natura z roku 2012. Ještě jednou: je to jako trojnožka - církev, která se schází k liturgii, hlásá Krista a věnuje se potřebným lidem. A jak víme, trojnožka pevně stojí a nepřevrátí se...

Díky, papeži Benedikte!

leden 2023 Jiří Šenkýř

Drahé sestry a bratři,

rád bych se s Vámi rozdělil a pár pocitů z odchodu Josefa kardinála Ratzingera, papeže Benedikta XVI. **Za okny právě zní salvy a ohňostroje a já si domýšlím, že třeba i na jeho počest. Měl jsem Josepha kardinála Ratzingera, pozdějšího Benedika XVI. moc rád.** Možná i pro jeho skromnost v kontextu jeho neskutečné šíře vzdělání. Jednou z prvních vět po nástupu do služby bylo: Po velkém papežovi Janu Pavlu II. si Hospodin zvolil mne skromného dělníka na vinici Páně. A pamatuješ Pavle, jak se v trapistickém klášteře Matky Boží v Novém Dvoře na Karlovarsku předčítalo z knihy jeho rozhovorů z Peterem Seewaldem? Od 28. prosince 2022 si ji znovu pročítám. Říkal jsi tehdy, že bude papežem na krátkou přechodnou dobu, třeba jako Jan XXIII. Opáčil jsem Ti, že se klidně může stát, že tu s námi povede církev více než 10 let. Klidně 8-13 plácl jsem. Nakonec to bylo tak nějak napůl. Jeho pontifikát trval bezmála 8 let a následující emeritura bezmála ještě neskutečných 10 let! Za necelé 4 měsíce na konci dubna uplyne 18 let od jeho zvolení do úřadu římského biskupa. To je papež celé jedné generace, generace našich dětí.

Jsem rád že jsem ho mohl 29. září 2009 vidět osobně a účastnit se mše na letišti v Brně Tuřanech.

leden 2023 Robert Klásek MBS Opava

Oběti za hřích jsi nechtěl a nenašel jsi v nich zalíbení... a co na to my, kající?

Posledních třicet let slyšíme tuto citaci Pavlova listu Židům často a ze všech stran, přičemž se těšíme, tak nějak všichni, na pointu celého odstavce: „Kristus přinesl za hříchů jedinou oběť... a tím navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje.“ Mluví se pak v této souvislosti o Božím milosrdenství, o tom, že Pán je milující, milosrdný a všechno nám už předem odpustil. Ano, On nám všechno odpustí, jako každý zamilovaný, ale my se přece musíme taky trochu snažit. Máme snad jeho lásky zneužívat? Dokonce ho podvádět? Čekat na „chytrý“ automat, který bez našeho přičinění a pokání vybalí odpuštění v igelitovém pytlíku s datem splatnosti až do dne naší smrti? Před milosrdenstvím a odpuštěním musí přijít, byť minimální, ale přece jen – Františkovo pokání. Nemůžeme číst jen kousky evangelia, které nám vyhovují. Pavel totiž pokračuje v následujícím odstavci: „Jestliže svévolně hřešíme i po tom, když jsme už poznali pravdu, nemůžeme počítat s žádnou obětí za hříchů, ale jen s hrozným soudem a žárem ohně, který stráví Boží odpůrce... Je hrozné upadnout do ruky živého Boha.“

A tak čtème evangelium celé, vydržme i ty pasáže, které si zdánlivě nebo i na první dobrou opravdu - odporují. Boží slovo není žádná procházka růžovým sadem. Boží slovo není kýč. Ani pokání není žádný kýč nebo nějaká společenská hra. Mnoho slov bylo vyškrtáno ze slovníku a pokání k němu bezesporu patří. Zvykli jsme si, že když sledujeme nějaký „bohulibý“ cíl, třeba prosazení vlastního názoru, volíme líbivá a nekomplikovaná slova, slova, která hladí po srsti a myslíme si, že jinak to nejde, protože tak to odjakživa funguje. Chceme-li tedy někoho přesvědčit o Boží existenci a o víře, jsme přesvědčeni, že ho přece nemůžeme odradit nějakými požadavky, které by ho vystrašily. O to se stará okolní svět, že Boží požadavky zveličuje a činí tak z Pána ukrutníka a policajta, který čeká jen na člověčí chyby. O to víc ho tedy my musíme nabarvit narůžovo, vykreslit v populistických, nekomplikovaných barvách, abychom vyvrátili ty lži, které o Bohu šíří okolní svět. Pravda je, že naši předci v církvi Pánem Bohem strašili. „Přijdeš do pekla, když...“ A tak my musíme dělat pravý opak! Opravdu musíme? Nejsem řidič, ale jízda od příkopu k příkopu končí většinou havárií. Bůh miluje bláznivě své tvory, říká se, že každému vrabčákovi jde na pohřeb. Ale zároveň má své požadavky. On je Pán a Stvořitel a proto On určuje pravidla. Zanechme proto - a prosím nás všechny, kteří mluvíme o Bohu s našimi dětmi, vnuky, spolupracovníky, příbuznými, sousedy - zanechme populismu. Vidíme, co populismus působí ve světě, jak lidé rádi na něj slyší, ale jakou propast to ve společnosti zanechává! Říká se, že církev má dnes zanedbatelný vliv. A přece je se světem úzce duchovně propojena. Učiní-li církev jeden krůček líbivým, populistickým směrem, svět těch kroků učiní sto. Ve stále stejném Listu Židům ještě sv. Pavel říká: „Přistupujme před Boha s opravdovým srdcem a v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou.“ Vydejme se tedy na cestu za odpuštěním s očištěným srdcem, což se neobejde bez pokání. Nepěstujme populismus ani vůči sobě. Hlavně vůči sobě.

P.S. Snad to vyznívá příliš příkře. Omlouvám se. Ale myšlenka na Františkův řád kajících se ke mně po léta vrací jako – jako osobní výčitka.

Věra Eliášková

Kněží - sekulární františkáni v ČR

Převzato ze slovenského časopisu Františkánská rodina

Pro mne bylo v české provincii sekulárního řádu zpočátku tajemstvím, že v sekulárním řádu pro laiky jsou také diecézní kněží. A ještě více mne překvapilo, že jich v České republice máme devět. O dvou z nich mám již podrobnější informace i jejich názory. Zatím mám jen tyto dvě zkušenosti a pár fotek. Jsou rozptýleni po celé České republice.

Diecézní kněz a zároveň člen sekulárního františkánského řádu je moc pěkná životní cesta a alespoň v mých očích povyšuje důstojnost a smysl našeho sekulárního řádu. Stejně tak se vyjadřuji i o několika trvalých jáhnech, kteří v našem řádu působí.

p.s. Dobrovolné přiznání: Ani pro mne není jednoduché ve skoro sedmdesáti letech cestovat, a tak se bez mučení přiznávám, že jsme rozhovory vedli přes internet a mail. Ušetřil jsem si nohy, čas a benzín. Jednomu z kněží je 60 let a druhý je o dvacet let mladší. Dvě generace.

P. Jan Linhart OFS

P. Jan Linhart se narodil v roce 1961 v Rychnově nad Kněžnou, teologii studoval v Litoměřicích, na kněze byl vysvěcen v červnu 1989. Působil v duchovní správě v Novém Městě nad Metují a v Čáslavi. Od roku 2002 byl spirituálem teologického konviktu v Olomouci. Staral se za svůj život o několik farností a nyní je děkanem ve farnosti Skuteč a administrátorem ve farnosti Předhradí. Zároveň je jmenován jako spirituál kněží Královéhradecké diecéze, člen kněžské rady, člen školské komise a spirituálem církevní školy (Gymnázium Suverénního řádu maltézských rytířů ve Skutči)

Krátce něco o tvém životě od dětství?

Narodil jsem se před 60 lety v Rychnově nad Kněžnou. Je to na východě Čech, pod Orlickými horami. Prvních 20 let jsem žil na samotě u lesa. Dědeček byl mlynář - mlýn jsme měli na Zlatém potoce. Obklopoval nás kamenolom, takže krása přírody byla překrývána prachem z drtičů kamene a nákladňáků. Jsem ze soukromé zemědělské rodiny, do mé dospělosti jsme si pekli vlastní žitný chleba ze svého obilí, měli jsme až 10 kusů dobytka, prasata, slepice, králíky, velikánský ovocný sad i zahradu. Na poli jsme pěstovali všechny druhy obilí, brambory, řepu, cukrovku, mák atd., sušili jsme jetel a seno. V 80. letech nám nakonec nuceně zbylé políčko zalesnili, aby se zbavili posledních soukromníků na okrese... Tatínek byl dělník v kamenolomu a také varhaník ve farním kostele. Maminka byla v domácnosti, a když mi bylo 11, náhle zemřela. Mám 5 starších sourozenců a protože s námi žila i babička a svobodný strejda, vždy nás bylo doma dost... Po mamčině smrti se tatínek za několik let znovu oženil - manželku si přivezl až ze Slovenska - z Kysúc. Jsme věřící rodina, takže vztah k Bohu jsem nasál od raného dětství. Pravidelně jsem ministroval a později i trochu hrál na varhany.

Moji sourozenci se postupně oženili a vdaly, takže nyní mám 21 synovců a letos by mělo být na světě celkem 52 prasynovců a praneteří... Už tvoříme velký klan:-). Bohu díky za to, že se máme a máme se rádi a pravidelně se scházíme na mši sv. za rod nebo na společné dovolené. Taková rodina je skutečně velký dar.

Proč jsi se rozhodl být knězem?

Když mi bylo asi 5 let, tak jsem si doma hrál s pilkou a kousky dřeva a vážně jsem prohlašoval, že když řezu dříví, tak ze mne bude řezník. To mne ale brzo přešlo, toužil jsem cestovat, chtěl jsem studovat zeměpis nebo literaturu – rád jsem četl, pak tu byla myšlenka na kněžství, když jsem se stal ministrantem. Dokonce jsem jako kluk dostal jednou k Vánocům hlavolam - ježka v kleci. Ten se mi podařilo vyjmout, a rozdělat, abych do něj vložil kousek papírku, na kterém bylo - „chci být knězem“. Bylo to moje tajemství. Když jsem se s tím svěřil mamince, vím, že měla radost, ale zachovala moudře klid, a pronesla, že je zvědavá, jestli jí to řeknu, až mi bude 15. Měla pravdu. Nedožila se toho, ale kdyby ano, viděla by, že toužím spíše po jiných oborech, tehdy zvl. po medicíně... Kněžství jsem zasunul kamsi na dno své duše, ale vždy ta myšlenka vyplavala ven, jako korek na hladinu vody. Ať to bylo před maturitou nebo později, když už jsem studoval farmacii a věděl jsem, že mi to nejde a že to není obor, který chci celý život dělat... Pro ni jsem se rozhodl, když jsem viděl, že na medicínu se nedostanu. Nicméně chtěl jsem svému životu dát hlubší význam a v tomto zmatku se velmi silně objevila opět myšlenka na seminář. Když jsem vnitřně řekl ano, přišel nádherný pokoj... Po dvouleté vojně ve Spišské Nové Vsi a hlavně v Liptovském Mikuláši, jsem byl přijat do litoměřického semináře a po krásných 5 letech byl v roce 1989 vysvěcen na kněze. Jsem jím už 33 let a jsem jím rád.

Co tě přilákalo k františkánské spiritualitě?

V semináři jsem tušil, že bych mohl být diecézním knězem, ale zároveň se zapojit do nějaké spirituality, z níž bych žil své kněžství. Zkoušel jsem to u Focolare, Schoönstattu, spolupracoval se salesiány i františkány. S těmi posledními jsem byl v kontaktu na konci studia. Jako mladý kněz jsem také poznal charismatického jáhna a františkána br. Česlava Křížalu a ani nevím jak - najednou jsem se ocitl v noviciátě sekulárního řádu u Panny Marie Sněžné v Praze. Začalo to ještě před revolucí. Nejdříve nás vedl P. Alois Moc a později P. Benedikt Holota. Ten mi byl velmi blízký, že mi kázal i na primici. Moc jsem si toho vážil. Mým primičním mottem bylo Františkovo: učíš mne Pane nástrojem tvého pokoje... František mi byl a stále je blízký svojí radostí, svobodou, pravdivostí a čistotou... prostě živoucím evangeliem...

Proč jsi se rozhodl zůstat diecézním knězem a nevstoupil jsi do některého řádu františkánů?

Vždy jsem chtěl být „ne-řádem“ ve smyslu toho, že jsem necítil povolání žít trvale v nějaké komunitě. Vyhovuje mi samostatný život diecézního kněze, který je velmi pestrý – může být naplno ve společenství, jako i mít čas na samotu a vlastní rozhodování. Zároveň mi je františkánství velmi blízké... OFS se mi zdálo být cestou právě pro mne...

Jsi znám svojí cestovatelskou povahou - v kterých zemích jsi sbíral zkušenosti s životem mimo ČR? Které země nebo setkání se ti nejvíce zapsaly do paměti a srdce?

Procestoval jsem asi 50 států... Všude bylo něco krásného i náročného. Těžko se mi vybírá. Kupodivu snad nejlepší lidi jsem poznal v muslimském Íránu. Chovali se k nám křesťanům naprosto skvěle... Velmi vstřícná policie je v Maroku. Nádherné hory a příroda v Kyrgyzstánu nebo Gruzii. Chudoba, ale i obrovská radost ze života byla vidět na lidech v Etiopii. Výborné cyklostezky mají v Rakousku, pohostinnost v Turecku a Indii, zdvořilí jsou ve Francii a v Senegalu jsme málem prožili pravou františkánskou radost, když jsme hned první den v Dakaru nemohli najít žádný nocleh. Kolem nás tma, pouliční zlodějíčci, neznámé a nebezpečné prostředí a do kněžského domu nás zprvu nechtěli vůbec přijmout, protože nás pokládali za podvodníky... ale Bůh se smíloval a my tam našli útočiště nejen pro tu noc...

Pro náš řád jsi platným členem – besedy, články, homilie na akcích... (prosím vyjmenuj některé -např. poslední dobou jsem slyšel chválu o spolupráci s MBS Hradec Králové

Tak k tomu opravdu nevím, co bych měl psát. Pravdou je, že mám radost, když mohu promluvou nebo textem někoho povzbudit. Rád jsem na rekolekcích a exerciciích, protože mohu být svědkem toho, jak lidé ob-

novují svůj vztah s Bohem, a to je velká radost...

Jak vidíš budoucnost sekulárního františkánského řádu?

Bojím se, že já do toho nemám moc co mluvit. Jsem spíše okrajový člen, naplno se věnuji farnostem, škole a dalším aktivitám a pro řád dělám moc málo. Budoucnost vidím v opravdovosti a zachování původního ducha františkánské prostoty a svobody. Nesmíme se uzavírat světu, ale už vůbec ne se mu podbízet a slevovat z náročnosti evangelia. Jestli někoho přitáhneme, tak autenticitou, opravdovostí...

V našem řádu je více diecézních kněží - jak bys viděl založení osobního bratrského společenství kněží (scházet se dá dnes přes internet)

Bylo by to moc dobré, ale obávám se, že v Čechách jsme velmi rozptýlení. I když internet dokáže veliké věci, není nad osobní setkání. Snad jednou dvakrát v roce by to šlo tváří v tvář, abychom aspoň o sobě věděli, mohli se za sebe modlit a inspirovat... (viz poznámka na konci článku)

P. Jaroslav Mrňa OFS (řeholní jméno - bratr Antonín Maria Jan XXIII.)

Jaroslav Mrňa se narodil v Třebíči v roce 1983, v dětství s rodiči žil na chalupě ve Vlčatině, od dvou let pak žil s rodiči ve Velkém Meziříčí. Vystudoval Střední školu dopravy a služeb a po ukončení střední školy nastoupil na pozici staničního dozorce a výpravčího. Následně však nastoupil na obor archivnictví na Filozofické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, kde pak absolvoval v roce 2012. V tu dobu již studoval v Olomouci přípravný rok v konviktu, posléze nastoupil na obor Katolická teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde absolvoval v roce 2018. Od roku 2012 také studoval doktorské studium oboru *Církevní a obecné dějiny* na téže fakultě. Primici měl 29. června 2019 v kostele svatého Mikuláše ve Velkém Meziříčí. V roce 2021 byl uvolněn k dalšímu studiu biblických věd na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy. V souvislosti s tím byl uvolněn rovněž ze svých funkcí ve stodůlecké farnosti a s platností od 1. července 2021 ustanoven výpomocným duchovním v Roudnici nad Labem. Kdybychom chtěli jeho vizitku bylo by tam napsáno PhDr. ThLic. Jaroslav Mrňa, Ph.D.

Osobně jsme se setkali krátce na národní volební kapitule na Hostýnu. Těch pár minut, co jsme spolu mluvili jsme vtipkovali a smáli se. Františkánská radost. To mám rád. Níže uvedený článek vznikl v Římě, kde byl Jaroslav zrovna na studiích a má tedy jen mailový původ. Do Říma je to pro mne daleko.

Co tě jako kněze přilákalo k františkánské spiritualitě?

O františkánskou spiritualitu jsem se začal zajímat ještě před kněžským svěcením. Úplné počátky mého zájmu vycházejí z přijetí svátosti biřmování a jména František z Assisi v době mých středoškolských studií. Po mém nástupu na studia archivnictví na Filozofickou fakultu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích jsem vstoupil do malé skupinky stejně nadšených "bláznů pro Krista" v duchu spirituality sv. Františka

z Assisi. Toto naše “spolčo” bylo také součástí tzv. františkánské mládeže, “frmolu”, který později zanikl. Jelikož pocházím z Velkého Meziříčí, tak mé cesty často vedly také do kláštera minoritů v Jihlavě, kde jsem se poprvé skutečně setkal s terciáři i bratry prvního a sestrami druhého františkánského řádu. Po odchodu z Českých Budějovic do kněžského semináře v Praze jsem díky ministryni Ivetě Fejkové poznal místní bratrské společenství terciářů u Sv. Josefa na Náměstí Republiky, kde pak probíhala moje “terciářská formace”, a kde jsem nyní i formátorem MBS. Slavnou (trvalou) profesi jsem pak složil do rukou ministra již jako diecézní kněz, cca rok a půl po mém kněžském svěcení. Již v kněžské formaci jsem přemýšlel, jak “sladit” spiritualitu diecézního kněze s tou františkánskou a došel k závěru, že se to daří naprosto skvěle. Jednotlivým prvkem je touha a radost ze života z evangelia, být prostě takovým “bláznem pro Krista” v každodennosti radostí i starostí tohoto světa, v touze po dokonalosti křesťanské lásky při službě Bohu a lidem. I jako student biblistiky velmi oceňuji jednoduchý i radostný, přesto velmi hluboký život sv. Františka z Assisi, sv. Kláry z Assisi i celé františkánské rodiny z evangelia, z hledání Krista i v těch nejobyčejnějších darech Boha Svořitele.

Jak lze sladit službu kněze se službou v sekulárním řádu?

Možná odpovím stejně jako moji spolubratři kněží, ale mnohdy je to velmi náročné. Vzhledem k povinnosti diecézního kněze a stále zvyšujícím se nárokům na jeho službu to opravdu není lehké. Jako formátor našeho místního bratrského společenství u Sv. Josefa v Praze cítím velkou potřebu být s nimi co možná nejčastěji, ale i to se mi vzhledem k povinností moc nedaří.

Je realistické vytvořit bratrskou skupinu terciářů kněží?

Vzhledem k předchozí odpovědi to možná vidím jako trochu problematické, ale za svoji osobu to považuji za velmi důležité a byl bych pro její realizaci jak se říká “všemi deseti”, neboť nejlépe se františkánská spiritualita sdílí a prožívá ve společenství, to vnímám i z vlastní životní zkušenosti. Kněží jsou opravdu trochu zvláštní skupinou terciářů a společná formace může napomoci k bratrskému sdílení františkánské spirituality ve specifickém životě kněze, kterému dokáže porozumět zase jenom kněz žijící ve službě Bohu a lidem.

Rozhovor vedl Luboš Kolafa

PROSBA O POMOC

Drazí bratři a sestry,

7. února 2023 přišel dopis od našeho generálního ministra Tibora Kausera s prosbou o pomoc našim bratřím žijícím v oblastech zasažených velkým zemětřesením v Turecku a Sýrii. Ministr sděluje, že i když nikdo z členů našeho řádu nepřišel o život, všichni se okamžitě zapojili do pomoci potřebným. Píše:

... „Abychom vyjádřili naši solidaritu konkrétním způsobem, předsednictvo vás prosí, abyste podpořili naše sestry a bratry a všechny, kteří se starají o potřebné v Sýrii a v Turecku. Naši bratři v současné době poskytují jídlo a přístřeší některým rodinám bez domova. Budou potřebovat pomoc se zásobováním.

Další podporu budou potřebovat také nemocnice. Rádi bychom reagovali co nejrychleji - naše rodina nás nyní potřebuje. “...

Jsme spojeni v modlitbě s našimi trpícími bratry.

Pokud byste cítili potřebu finančně pomoci, můžete využít číslo účtu našeho řádu:

189969375/0300, v.s. 3274

Generální ministr nás slíbil informovat o dalším dění i o využití naší finanční pomoci.

Markéta Terezie od Dítěte Ježíše

Trvalí jáhni v našem řádu

V našich řadách slouží nejen kněží terciáři, ale také trvalí jáhni. V minulém čísle Zpravodaje jsme četli o bratru Václavu Pikešovi a dnes následuje krátká zkušenost trvalého jáhna Jana Pečeného, autora známé publikace *CESTA – základy pro život podle ideálu sv. Františka z Assisi*

Trvalý jáhen Jan Pečený z MBS Praha-Krč

Svoje dětství a mládí jsem prožil kolem prostého dřevěného kostelíka sv. Františka z Assisi v Praze-Krči. Zde byl můj otec kostelníkem a já začal od svých pěti let ministrovat. Toto místo a po roce 1968 zde působící kněz P. Alois Moc OFM jistě mělo svůj vliv na moje duchovní povolání.

Byl to právě P. Alois, který mě pozval do společenství františkánských bratří a sester žijících ve světě. Protože byla doba tuhé normalizace, naše setkávání a formace probíhaly v bytě P. Aloise. Také svoji profes jsem měl tajně v roce 1981 v soukromém bytě společně se dvěma spolubratry, z nichž jedním byl jistě většině známý Dr. František Reichel.

Léta ubíhala a jakmile nazrála doba k vytvoření organizačních struktur, byl jsem zvolen formátorem místního (ale spíše personálního) bratrstva. Po roce 1989 jsem se stal členem prozatímní národní rady SFŘ. Jak se společenství rozrůstalo a dělilo, postupně jsem přijímal služby v MBS Praha-Krč, Praha-Spořilov, Praha-Dejvice a opět Praha-Krč.

V roce 2001 jsem zahájil studium na Katolické fakultě Univerzity Karlovy a v listopadu 2005 jsem se stal trvalým jáhnem. Zpočátku nebylo úplně jednoduché skloubit rodinný život, zaměstnání, jáhenskou službu a službu františkánskému společenství, ale s Boží pomocí se to podařilo a daří dodnes. Dnes už jsem v důchodu a tak se mohu věnovat službě s větší intenzitou.

Na závěr mohu dodat, že spolubratra jáhna Václava Pikeše ze Sušice dobře znám ze svého občasného jáhenského působení na Šumavě. Dokonce jsme se potkali jednou i u oltáře u kapucínů v Sušici na slavnosti Porciunkule.

napsal Jan Pečený

Poděkování za společenství modlitby

Rádi bychom projevíli velkou vděčnost Bohu za jeho dobrotu a zázraky, které v našem životě vykonal.

Před několika lety jsme mnohé z vás oslovili s prosbou o modlitbu a půst za naši záležitost, mnozí jste se připojili svou modlitbou i postem, bohužel až do této doby jsem vám nemohla poděkovat, ani psát více podrobností.

To bych touto cestou ráda napravila. Před osmi lety byl můj muž nespravedlivě obviněn z nesmyslných podvodů a hrozilo mu až osm let vězení. Po celou tu dobu probíhaly různé výslechy a soudní jednání. Protože se to vlekle už dlouhou dobu, mnozí, i dobří známí a příbuzní se od nás odvrátili a nevěřili v naši nevinu.

Přestože jsme tomu vůbec nerozuměli, po celou tu dobu jsme se každý den modlili za naše nepřátele a věřili, že je to všechno v Božím plánu a tato oběť se promění v dobro.

V pondělí 13. března 2023 se měla ukázat Boží dobrotu a spravedlnost a jistě i díky úpěnlivým a vytrvalým prosbám mnoha známých i neznámých lidí Vrchní soud rozhodl o nevině všech nespravedlivě obviněných.

Bohu díky! A všem, kdo jste pomohli vyprosit to, co se v lidských očích zdálo nemožné.

Jindřiška a František Kučerovi MBS Brandýs nad Orlicí

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obraťte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také do-mluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasí-lete na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

Naděje v pokoji	2
Modlitební úmysly OFS a YOUFRA	2
Modlitební úmysly národního společenství.....	3
Bůh můj, má naděje	4
O naději.....	5
Na Velehradě	6
Z ohlasů setkání na Velehradě	6
Františkův strom	8
Uzdravování emocí	9
Z příspěvků čtenářů	10
Oběti za hřích jsi nechtěl	11
Kněží - sekulární františkáni	12
Prosba o pomoc	15
Trvalí jáhni v našem řádu	16
Poděkování za společenství modlitby	16

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 6. 2023.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

htt://www.sfr.cz